

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΎΔΙΟΝ ΕΣΤΙ
ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΑΓΟΡΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ

Τα χρόνια της καρδιάς μας
Άγιος Λαυρέντιος 1980 - Μακρυνίτσα 2009

ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΑ 2009

Ύμνος της ομάδας «Δεύτε και Διαλεχθώμεν»

Ο μαθητής με το Ληστή τη θέση του αλλάζει,
ο Βασιλιάς απ' το Σταυρό στον Ουρανό του τάζει
πρώτος να βρεθεί.

Δε δέχτηκε τάχα το Φως της απωλείας ο Υιός
στο Δείπνο όταν μετάλαβε τη Θεϊκή ανάσα;

Η ανάσα Του τώρα φωτιά
για το Ληστή στα δεξιά
κι ό,τι στερήθηκε ο αδελφός
το παίρνει αυτός ο απόκληρος
τη γεύση απ' τα Ουράνια
γλυκιά που 'ναι η μετάνοια!

Αχ! να γευτώ ,να ξαναπιώ
το Λόγο Σου απ' το Σταυρό
ν' ακούσει η ψυχή μου:
"απόψε είσαι μαζί μου"

Δεν έχω απόψε προσευχή Χριστέ να Σου χαρίσω,
ούτε τα δάκρυα του Ληστή μ' αυτά να σε ποτίσω,
άνυδρη ψυχή.
Απ' το δικό μου το σταυρό να βρισκα βλέμμα να Σε δω,
να 'χα φωνή να Σου ζητώ το "Μνήσθητι" Χριστέ μου.

Το "Μνήσθητι" Σου έδωσα
και τη ζωή μου μέτρησα,
τον εαυτό μου ένοιωσα
γί' αυτό και τον παλεύω,
να σπάσει η περηφάνια
σκληρή που 'ναι η μετάνοια!

Ύμνος της ομάδας «Αγγελικές Δυνάμεις»

Βυζαντινή στο δρόμο μου εκκλησιά,
μπαίνω να προσκυνήσω·
κερί ν' ανάψω μπρος στην Παναγιά,
αλλιώςτικά να ζήσω.

Μες στο θαμπό του δειλινού,
στο βήμα πλησιάζω·
ήταν οι τοίχοι ζωγραφιές
κι ήθελα να κοιτάζω.

Το μεγαλείο του Θεού
τα ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ δοξάζουν·
παίρνουν το δάκρυ του πιστού,
στο θρόνο τ' ανεβάζουν.

Στον κόσμο, που του λείπει ο ουρανός
και του περσεύει δάκρυ,
το βάσανό σου να τραβήξω εγώ,
στου ορίζοντα την άκρη.

Κι αν άγγελος δεν είμαι εγώ,
στο θρόνο Σου ν' ανέβω,
κρατάω εικόνα φυλαχτό
και δύναμη γυρεύω.

Το μεγαλείο του Θεού
τα Χερουβείμ δοξάζουν·
παίρνουν το δάκρυ του πιστού,
στο θρόνο τ' ανεβάζουν.

Ύμνος της Ομάδας «Εκκλησία Προσευχομένη»

Αστραπή κι αγέρας
μες στο φως της μέρας
είναι το χαιρέτισμα του Αγγέλου κι όμως θαύμα.
Η δειλή η κοπέλα
γίνεται η Μητέρα
του Άναρχου του Λόγου και η Σκέπη αυτού του κόσμου, πες μου

Ποιος σε λέει μητέρα,
Χαρά μου;
Ποιον θα λες Πατέρα
τα βράδια;
Ποιος στην προσευχή Σου Θεός θα 'ναι
και παιδί Σου;

Καιομένη βάτος
σβήνεις πια το λάθος
κι απ' αιώνων αίμα ξεπηδάς μια νέα Εύα.
Σκάλα επουράνια
και ουράνιο Μάννα
Θεοτόκος όντως Παναγία μου μα όμως πες μου

Ποιος σε λέει...

Αν γυρίσω πίσω
πριν να Σε γνωρίσω
πόσο μόνος ήμουν, πόσο άδεια κι η ζωή μου!
Μα στον Παρθενώνα
το δικό Σου αιώνια
Μεγαλόχαρη του Ευόσμου θα 'σαι η αγκαλιά του κόσμου.

Τώρα θα σε λέω
Μητέρα.
Τώρα πια θα τρέχω
σε σένα.
Τώρα το παιδί Σου Θεό κάνω
και ζωή μου.

Ύμνος της ομάδας «Χριστός Ανέστη, Χαρά μου»

Γυρεύει η νύχτα
να τρυπώσει στη μέρα
για κούρσος θέλει την ψυχή να μου πάρει.
Μα είναι ο μέσα μου
ο ζόφος φοβέρα
εκεί το φως Σου Κύριε κάνε να φτάνει

Στην Ιεριχώ θα σε ζητήσω
στη μοναξιά του φωτός ναυαγός
τώρα τα μάτια μου, άνοιξε!

Τυφλός και ζητιάνος
το χέρι θ' απλώσω
Γιε του Δαβίδ κάνε ξανά αγάπη
σημάδεψέ μας με το φως του προσώπου σου
όλα μακριά Σου Κύριε είναι σκοτάδι

Στην Ιεριχώ θα σε ζητήσω ...

Τυφλός και ζητιάνος
κουρέλια τα πάθη
μη με ρωτήσεις τι ζητάω από Σένα
πήρες επάνω Σου του κόσμου τα λάθη
από τον εαυτό μου σώσε κι εμένα

Στην Ιεριχώ θα σε ζητήσω...

Ύμνος της ομάδας «Μαρτυρική Ρωμιοσύνη»

Μνήμες που τις ξέχασε ο καιρός
όνειρα που όργωσε ο Θεός
γη στην έρημο
χώμα ώριμο
μόνος Ρωμαίικος λαός.

Καππαδοκία μάνα
Άγια Ανατολή
Φάρασα και Καισάρεια
τα δάκρυσε η φυγή.
Καππαδοκία ξύπνα
ηφαιστεια παλιά
κι απ' των καιρών το στόμα
πάρε, κέρνα φωτιά.

Θάνατος κι Ανάσταση μαζί
κείνοι που αγιάσανε τη γη
ό,τι έγινε
κι ό,τι έμεινε
μια ζωγραφιά βυζαντινή.

Καππαδοκία μάνα...

Ύμνος της ομάδας «Ἄξιον Ἐστί»

Ἦταν ο λόγος που ἔχε δώσει ο Θεός
ο αρραβώνας Σου ἦταν ο μυστικός
γίναν τα σπλάχνα Σου μια Βάτος καιομένη
για να βαδίζει της φωτιάς ο Γιος
θα γίνει πέρασμα και Χωρισμός.

Στην πόρτα Σου σανδάλια τ' αμαρτήματα
μετρά η συγγνώμη της καρδιάς τα βήματα
κι απ' της κατάρας τον καιρό είσαι Ελπίδα
στην κουρασμένη μου ζωή πνοή
Μάνα του κόσμου "Ἄξιον Ἐστί".

Σαν φωτιά, Σαν φωτιά, Φως εντός κομίζει
στης ψυχής το Σινά πάντα με γυρίζει.

Χτυπούν αλύπητα οι καιροί στα νώτα μου
κι εγώ τιμὸνι σ' ἔχω δει στη ρότα μου
στο ἄδειασμα του νου μου φλόγα η πνοή Σου,
κι η κουρασμένη μου ψυχή καπνός
κι απάνω του παιδιού Σου ο Σταυρός.

Στόμωσε η πένα μου Εσένα να ιστορεί
που ἔσαι γραφίδα του Αιώνιου Ποιητή
που να βρω ρίμες για να Σε τραγουδήσω
και στίχους τον καημό μου να Σου πω
ὅ,τι ορίζω, στο αφήνω εδώ.

Σαν φωτιά...

Ύμνος της ομάδας «Πορευθέντες»

Στα μάτια σου το δάκρυ,
ψάχνεις να βρεις την άκρη
στον ουρανό για ν' ανεβείς·
γυρεύεις τη μετάνοια,
μακριά απ' την περηφάνια
τον εαυτό σου για να δεις.

Κι όταν τα λόγια Του
γλυκά πια σου μιλάνε
και βρεις γαλήνη στην ψυχή,
ρίξε το βλέμμα στους ανθρώπους που πονάνε,
κάνε γι' αυτούς μια προσευχή.

Στης Εκκλησίας το βήμα
καθάρισε το κρίμα,
που την καρδιά σου τυραννά·
στις φλέβες σου πια τρέχει
το αίμα Του που έχει
θεία ζωή παντοτινά.

Τώρα κι εσύ το δρόμο πήρες
και διαβαίνεις
σε μονοπάτια μακρινά,
μες στην ψυχή του αδερφού σου κατεβαίνεις,
τη λύτρωση που λαχταρά.

Ύμνος της ομάδας «Ζη εν εμοί Χριστός»

Απόψε άγγιξε ορίζοντα
του νου μου η πυξίδα
κι απόψε απόμεινα να βλέπω
στο Σταυρό Σου την ελπίδα.

Γιατί ποτέ δε σήκωσα
την άγκυρα από Σένα
γιατί ποτέ δε μ' έχασες Χριστέ.
Λιμάνι μου κι ελπίδα μου
ήταν πάντα η Εκκλησία
κι εδώ μαθαίνω ακόμα πως να ζω,
πως να ζω. (4)

Είδα τα ψέματα στου κόσμου
τη φανταχτερή βιτρίνα,
είδα τον ουρανό
για μόνη και αληθινή πατρίδα.

Γιατί ποτέ δε σήκωσα
την άγκυρα από Σένα
γιατί ποτέ δε μ' έχασες Χριστέ.
Λιμάνι μου κι ελπίδα μου
ήταν πάντα η Εκκλησία
κι εδώ μαθαίνω ακόμα πως να ζω,
πως να ζω, ν' αγαπώ, έτσι ζω.

Ύμνος της ομάδας «Σύμβολα Ζωής»

Σύμβολο ζωής
από τέμπλο θαρρείς,
Δέσποτας αητός
εκκλησιάς βυζαντινής.

Φύσα βοριά
να ανοίξει τα μεγάλα του φτερά
να γεννηθεί, να πετάξει, να υψωθεί.

Και δε θα ρωτήσω πια για Σένα
θεός είσαι για μένα.
Και δε θα ρωτήσω πια για Σένα
Θεός Αητός για μένα.

Δίσεκτοι καιροί
μα η πίστη ορθή
έγινε φωλιά
αετούς που θα κρατά.

Βράχος κι ουρανός
μια πατρίδα έχουν Ήλιος και Θεός
θρόνος χρυσός να σταθεί ο Αητός.

Και δε θα ρωτήσω πια για Σένα...

Και δε θα δακρύζει πια για μένα
Θεό θα έχω Εσένα.
Και δε θα δακρύζεις πια για μένα
Σώμα λαμβάνω κι αίμα. (δισ)

